

Masumiyet Ve İtham

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Mart 2015

Durağan bir göl olmak isterdim
Kıyısında papatyalar
Varlığı elem yüklü peyder pey
Nüksederken ne varsa haricinde
Kifayetsiz bir sanı sadece
Hepten gömülü
Hicap edilesi varlıklar
Uzak düşmüş
Yakın bildiğim o seyri ömrün
Yakarken için için.
Yağmur yüklü bulutlar
Devinirken tepemde...

“Ne kadar masum da olsa bir edim tek başına yok olup gitmez. Etkileyerek başka bir edime yol açar ve bütün bir olaylar zincirini harekete geçirir. İnsanın bu hesaba gelmez ve canavarca başkalaşım içinde sonsuza kadar bu şekilde uzayıp giden edimi karşısındaki sorumluluğu nerede biter kim bilir...” (Alıntı)

Var oluşun simgesi evrendeki o etkileşim zincirinin nirengi noktası. Yine de yakıp yıkılan basireti bağlanmış o zihniyet, katmanları meşakkatli ve tüm bağınaz yetilerin yetersizliğinde devinimini idame ettiren...

Diğer bir açılımla; iyi ve kötünün savaşı: Bitimsiz, ahenksiz belki de ama istikrarı sağlamak adına özveri eşliğinde yitip gitmemek adına verilen tüm kayıplara rağmen yeni kazanımların tahayyülü her dem aralıksız nöbette iken benlik.

Belki nesnel belki öznel...

Belki fazlasıyla özgür belki zincirlerle sarmalanmış...

Belki somut soyutun gölgesinde, istemsiz ve yetileri çoktan yitip gitmiş...

Çok bilinmeyenli bir denklemin eşitsizliğe tekabül eden o yanıltıcı birlikteliği eşitliğin iki yanına yığılmış sığıntı rakamlar eşleşmek adına bir yol tutturmuş, bakir hanelerin sonsuza uzanan seyriinde mütemadiyen bir çentik ile şereflendirdiğimiz o nümerik skala.

Sıfırın aciz tutumu kadar yok olmaya mahkûm acziyeti ise insanın hiç mi hiç alışagelmediği yine de yoldan sapmaya meyilli belki de yoldan hepten çıkmış geri dönüş ihtimalini en baştan elemiş.

Karışık bir düzeneğin müptelası olmuş iken, iyi ve kötü bileşkesi ile cephelense de zafiyet, unutmamalı ki tüm direncine rağmen hikâyelerin verdiği tesellidir bahşedilen mutluluk, her ne kadar döngüde her birey tescilli kaderine yenik düşse de.

Egolar sırtırırken, aşk ağlarken ve sona yaklaşırken adım adım farkında dahi olmaz iken üstelik. Kuru sıkı bir tabanca muafiyetinde tüm o sakarlığı masum yargı ve çekincelerin yine de iyiye ve güzele yüklenen anlam ve paha biçilmez değer değil mi masumiyeti baş tacı eden...

En yalın tezahürü ise bazen sığıntı bir aşkın mizacına yenik düşmek tek kelime dahi etmezken ama aralıksız konuşurken o iç ses. Duyurmaktan ziyade doyumunu, sefilliğinden ziyade asaleti, zavallılığından ziyade her şeye muktedir olan o inanç ve içgüdü.

Suçlu kim olabilir ki eş güdümlü onca zihniyet tutarsızlığını hibe ederken karanlığa. Yine de sığamazken kabına ve sığınırken gölgelere ne kadar izafı ve yanıltıcı olsa da.

Kim bilir...

Kim bilir belki de insana dair gerçeklerin kaçınılmaz göreceliği ömür ve yetiler el verdiği sürece ve masumiyetin yadsınamaz varlığı aşkı, hayatı değerli kılan tüm o acziyetine rağmen.

O gizil kimliğin tüm yansıması değil mi şu satırlar ve ben bana yabancı iken kelimelerin sihri ve büyüğü gizemin esaretinde bulunduğum zincirleri tek tek kırmak ile mükellef olduğum...

Her yeni cümle dış âleme açılan bir pencere sıkışıp kaldığım karanlığın aydınlığa olan düşkünlüğü ve özlemi. Göreceli bir yanılısama belki de yüzüme çarpan en az saklı kimliklerin eşleştiği o kalan yarım. Ya diğer yarım?

Ne tek bir muhatabı var bu hengâmenin ne de tek bir çıkış noktası. Hele her yeni güne eşlik eden o doğum sancısı... Narkozun etkisi geçer geçmez bebeğimi alıyorum kucağıma. Değil dokunmak bakmaya dahi kıyamadığım ve doyamadığım. Hayret... Kollarımdaki çocuk tıpa tıp benim eşkâlimde. Ayın kaş aynı göz ya ruhu?

Baktığım aynadan gözlerimin kesiştiği o dipsiz boşluk: Ne tekilim ne çoğul. Somut olamasam da soyut bir anlam bile yüklenmemişim. Âşık değilim ama sevdalı. Nefret denen öge nasıl da yabancı gel gör ki nefret edilesi pek çok varlık tanıdım.

Sığıntı olmadığım gün gibi aşıkâr ama her nedense beklemekteyim o sığınakta hazır ola geçmişken kendimi bildim bileli.

Kaybolmuř yıllarımın hezimetini çöreklenmiş yüreğime kaygıların eşliğinde saplantılı bir tutarsızlıkla yol almaktayım.

Sahi kimim ben?

Tanımlamak değil aslolan ama tmlemek tüm o yarım kalmış ifadeleri yoz açılımlardan sıra gelirse bir gün...